

שמיים יגאל בשן

כאן השמיים הם שלי
כאן אני מרגיש כמו שאני
רוצה לחיות, רוצה להיות
בין התקוות שמשתנות
כאן השמיים הם שלי

כאן סיפרתי את סיפור חיי
כאן אני נושם את אוהביי
להתאכזב, להתעצב
ולנצח כל כאב
כאן סיפרתי את סיפור חיי

רק השמיים מעליי
יודעים קצת לפניי
לאיזה בוקר חם
לאיזה בוקר קר
נתעורר מחר

רק השמיים מעליי
שומרים עלייך ועליי
ובגלם אני
ומתחתם אני
עדיין שר

היו כאן חכמים וגם צודקים
היו תמימים וגם הרבה חולמים
בין יריבים לאוהבים
בסוף קוראים לנו אחים
ברחובות הלבבות האבודים

רק השמיים מעליי...

היו כאן השקיעות הכי זורחות
היו כאן הזריחות הכי שוקעות
בין הכנרת למדבר
תמיד הייתי מחובר
רק שהנוף לא ישתנה לי עד מחר

רק השמיים מעליי...

סיר אחזק את הלב

שירים ומילים שנוגעות,
לשירה בצוותא

מוטב

מוטב עֲכָשׁוּ לְהִיּוֹת חֲמֻנִית,
לְפַתֵּל אֶת הַצְּנֹאֵר
לְכוּוֹן הָאוֹר
וְאַחֲרֵי הַפְּרִיָּה
לֹא לָסֵב שׁוֹב לְאַחֹר
אֶל הַשְּׁקִיעוֹת.

מוטב לְהִרְבּוֹת צְהֵב
שְׁיַעֲמִיק אֶת כְּחוֹל הַלְּזוּלִי
שֶׁל הֶרְקִיעַ,
וּבְמִקוֹם לְרִיב עִם עֵץ
מוטב כְּמוֹהוּ
לְהַעֲמִיק שְׁרָשִׁים

כִּי גַם בְּלִי וְרִטְיָגוֹ
אֲדַמָּה אֲצַלִּי הִיא שְׁמַיִם.

אגני משעול

ללכת שבי אחריו

אהוד מנור

לשאת חלום מבטן, מדורות,
לשאול באביבייך נחמה,
לחיות על פני ובתוכי האדמה
הנוראה והיפה הזאת.

ללכת שבי אחריו...

עם ערב הד קולנו יעלה,
מבוקר יום אלינו הוא יבוא
ופדיונו יראה עד בוא ערבנו,
מתי סוכת שלומך עלינו תיגלה.

ללכת שבי אחריו...

להיוולד כל בוקר מחדש,
עם כל מילת פרידה למות מעט,
ולהביא אל העולם עוד בן ובת
בארץ של חלב, מרור ודבש.

ללכת שבי אחריו,
לנשום את השמש הצורב,
לחלום אותך מול שמיים,
לכאוב אותך ושוב להתאהב.

שיר של יום חולין

רחל שפירא

אם יש לי מיתרים, הם מתנגנים ברטט
אם יש בי דאגה, היא חשופה כמעט
אם יש בי אהבה, היא תאמר בשקט
אם יש לי שורשים, הם מתארכים לאט.

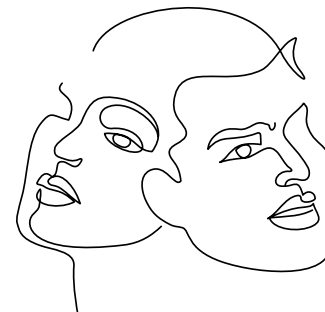
אתה רואה כיצד פתאום עובר בי רעד,
הרוח משנה תכופות את כיוונה.
ניסינו לעזוב אבל אני יודעת:
אנחנו נשארים שנה אחר שנה.

בחדרים שלך השמש משרטטת
קוים ורצועות של אור על הכתלים.
אני למענך כל בוקר מלקטת
פרטים קטנים, שמחות קטנות של יום חולין.

האם אתה משיב, האם אתה עונה לי?
אולי באזנך הולמים גם שאוני
אולי אתה מקשיב, אולי אתה דומה לי
הן בפניך משתקפים פתאום פניי.

אם יש לי מיתרים הם מתנגנים ברטט...

יום החולין הזה הוא יום שיש בו חסד
ובחסדו שורות אליך נכתבות.
קח את ידי עכשיו עשני מפויסת.
ביום חולין כזה דרכינו מצטלבות.

חלקת אלוהים

יורם טהרלב

מעיין ידעתי בין עשבי הבר
בתוך השקט הכחול
לו ידעתי ככה לחיות
לנבוע ולעד לא לחדול.

הימים שעוד נותרו לאהבה
חומקים מבין האצבעות
ואנחנו לא נבקש
לא אות ואף לא רמז לבאות.

חלקת אלוהים ופיסת שמיים
דבר לא אבקש רק אבן קטנה
ראשי להניח בצל הזית
ולשקוט ארבעים שנה.

מעיין היה לי בין עשבי הבר
פינת ילדות נאמנה
בליבי רוגעת לעד
חלקת האלוהים הקטנטנה.

חלקת אלוהים ופיסת שמיים...

מי זה יקח אותי
אל אותה השלווה שידעתי
אל הדממה,
אל חלקת הקמה,
אל ערש ילדותי.

חלקת אלוהים ופיסת שמיים...

יוצא לאור אהוד בנאי

השביל הזה מתחיל כאן
בין סניף בנק למעיין
לא סלול, לא תמיד מסומן
השביל הזה מתחיל כאן.

חוצה את העיר
עולה על ההר
ממשיך על הים
ממשיך גם מחר
חותך באוויר, בין הבתים
יוצא אל האור, אל חיים חדשים.
לך עליו, עלה עליו עכשיו
לך עליו, עלה עליו עכשיו
מלאכי ציפורים מעליך
מלווים את צעדיך
מרחוק נדלק אור
אל תסטה כדי שתוכל לחזור.

דע שיכולין לצעוק
בקול דממה דקה
בצעקה גדולה מאד
ולא ישמע שום אדם כלל,
כי אינו מוציא שום קול כלל,
רק הצעקה היא בקול דממה דקה,
וזה יוכל כל אדם.
דהינו, שיצייר במחשבתו הצעקה
ויכנס קול הצעקה במחשבה
ויצייר בדעתו קול הצעקה
ממש עם הניגון, כדרך שצועקין.
ויכנס בזה עד שיצעק ממש
בבחינת "קול דממה דקה".
ושום אדם לא ישמע כלל.

שיחות הר"ן

האילות יודעות את הדרך אל המעין.
אני יודעת את הדרך הביתה.
סבתי יודעת את הדרך אל האלהים.
כל הדרךים רועדות תחת רגלינו.
'האדמה יציבה', היא אומרת בעיניה הטובות.
'זה משהו שרועד עמק כמו בכי'.
אני ממשיכה בדרך הביתה.
כל רעד הופך בי שרש.

צילה זן-בר צור

שער הרחמים מאיר בנאי

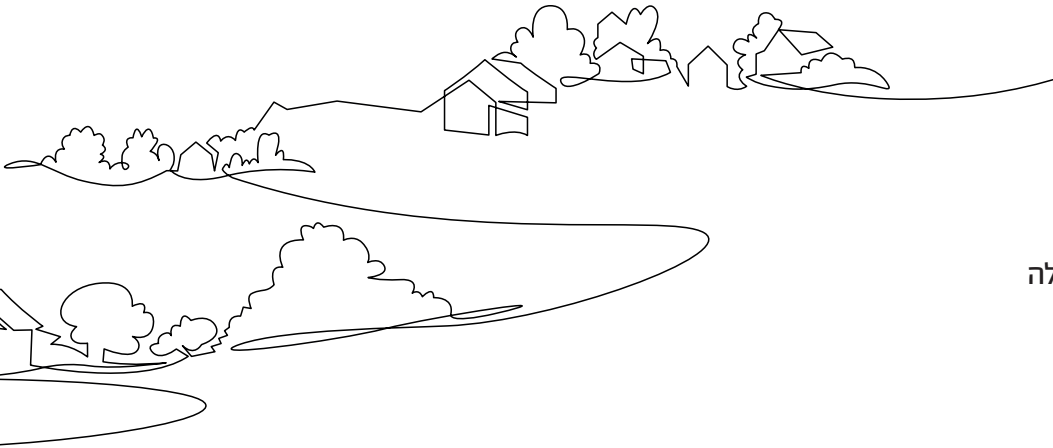
מסתובב בעיר הישנה
ורעש בא מכל פינה
אני מכיר כבר
מכיר כבר את דרכי
בדרך לשער הרחמים.

לא מביט סביב
לא מקשיב
איש חולם אני
וכן היה תמיד
אבל מכיר כבר
מכיר כבר את דרכי
הדרך אל שער הרחמים.

חי פעם, רק פעם
יש טעם, אין טעם
עם כח, בלי כח
שער הרחמים.
בואי איתי יחד
בואי מתוך הפחד
כי את, גם את חלק
משער הרחמים.

השלטים מעל החנויות
משקיפים, על הרחובות
בתוך ליבי יש צעקה והיא גדולה
הראו לי את שער הרחמים.

חי פעם רק פעם...

ארים ראשי

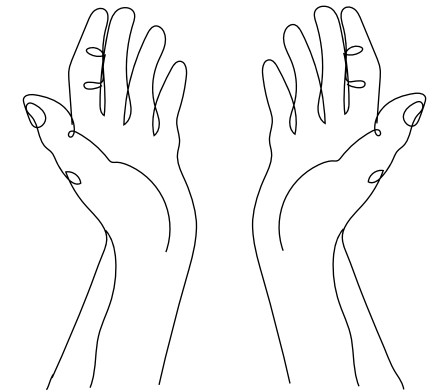
שי גבסו

הולך אני כעת במשעול ההווה
כילד ההולך לו לאיבוד
כפות ידי הן מושטות
מבקשות את העזרה להמשיך איתך את המסע
ובצדדים הפרחים כאילו איבדו את זהותם
מחפשים עוד קרן אור שתעזור
עוד לגימה קטנה של מים ממעיני החוכמה
תביא להם את התקווה

ארים ראשי, אשא עיני אל ההרים במרחקים
וקולי ישמע כזעקה, כתפילת האדם
וליבי יקרא מאין יבוא עזרי

עובר אני כעת בין נופים חדשים
הצעדים הם נעשים כה איטיים
מה יש שם שאין פה שאל אותי עובר
מה בלב אתה שומר
קשיש העיר כשעל גבו מונח כל עברו
מביט סביב ומחפש את עולמו
כשההווה כל כך קשה
לא אומר דבר, ארים ראשי אל המחר

ארים ראשי...

"התואיל להגיד לי, בבקשה, באיזו דרך עלי ללכת מכאן?"
"זה תלוי במידה רבה לאן את רוצה להגיע", אמר החתול.
"לא אכפת לי כל-כך לאן" - אמרה אליס.
"אם כך, לא משנה באיזו דרך תלכי", אמר החתול.
"- בתנאי שאגיע לאנשהו", הוסיפה אליס כהסבר.
"בטוח שתגיעי", אמר החתול, "אם רק תתמידי בהליכה".
אליס הרגישה שאין מקום לערער על זה, ולכן ניסתה שאלה אחרת.
"איזה מין אנשים גרים כאן בסביבה?"
"בכיוון ההוא", אמר החתול, מנופף בכפו הימנית, "גר הכובען, מסובב על כל הראש, ובכיוון
ההוא", מנופף בכפו השנייה, "גר ארנביב, שמשתולל באביב. בקרי אצל מי שאת רוצה: שניהם
מטורפים".
"אבל אני לא רוצה להסתובב בין מטורפים", העירה אליס.
"אין לך ברירה", אמר החתול:
"כולנו מטורפים כאן. אני מטורף. את מטורפת".
"איך אתה יודע שאני מטורפת?" אמרה אליס.
"זה ברור", אמה החתול, "אחרת לא היית באה לכאן".

הרפתקאות אליס בארץ הפלאות | לואיס קרול

אין לי ארץ אחרת

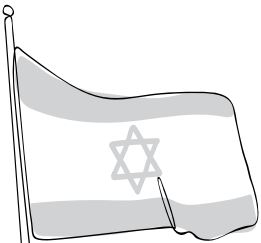
אהוד מנור

אין לי ארץ אחרת,
גם אם אדמתי בוורת.
רק מילה בעברית חודרת
אל עורקיי, אל נשמתי:
בגוף כואב, בלב רעב
כאן הוא ביתי.

לא אשתוק, כי ארצי
שינתה את פניה
לא אוותר לה,
אזכיר לה,
ואשיר כאן באוזניה
עד שתפקח את עיניה.

אין לי ארץ אחרת
גם אם אדמתי בוורת
רק מילה בעברית חודרת
אל עורקיי, אל נשמתי
בגוף כואב, בלב רעב
כאן הוא ביתי.

לא אשתוק, כי ארצי
שינתה את פניה
לא אוותר לה,
אזכיר לה,
ואשיר כאן באוזניה
עד שתפקח את עיניה.

שובי לביתך

דליה רביקוביץ

מה לך בחוץ, ילדה?
מנוח לא מצאה רגלך.
ציפור פצועה, חזרי אלי
ושובי לביתך.

האזיני לקולות,
הרעם על גגות בתים,
מקול סופה, שמרי נפשך.
שובי לביתך.

סהר חצות גבוה,
אור על ענפי אילן,
תני לנפשך לשמוע
זמר קטן.

שם צמח לענה,
שם נפש מרעידה מקור.
חלון אפל ותריס מוגף.
שובי לביתך.

סהר חצות גבוה,
אור על ענפי אילן,
תני לנפשך לשמוע
זמר קטן.

שאי עין למרום,
כבר סדק שחר מאפיר.
נעורה כבר ציפור אחת.
שובי לביתך.

כְּשֶׁנֶחְפְּרוּ סוּדוֹת הַבַּיִת
נְחֹשֶׁף מְקוֹם הַדְּגִדּוּג בְּעֶפְרָר
בְּדִגְדוּג נְשֻׁלֵיךְ עֵגֶן - אֲמַרְנוּ -
וְיֵהָא בֵּיתֵנוּ קָשׁוּר לְחוּט צְחוּק מִתְגַּלְגֵּל
קְפִיצֵי וְרוֹטֵט כְּעַפִּיפּוֹן יְחוּג
סְדָקֵי חֲלוֹנוֹת מְאֲלִיָּהֶם בְּקִיעוֹ בְּקִירוֹתָיו
כְּקִמְטֵי חֵיוֹן מִתְמַשֵּׁךְ.

רבקה מרים

בוא בשלום

רחל שפירא

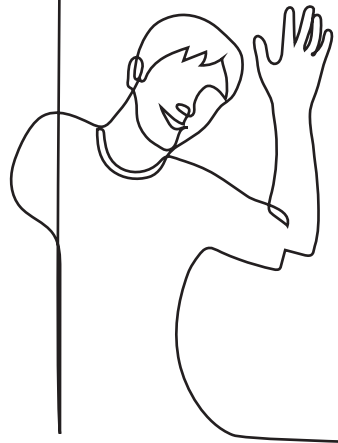
ציפורי הצפון כבר הגיעו
מתערבל האבק בגבעות
אחותנו הרוח עברה בדרכים
ואנחנו צמאים לאות.

בוא בשלום החורשה מזכירה
בטרם חלקה אחרונה תזרע
ובטרם יוגף חלון
אנא שוב אלינו בשלום.

בוא בשלום נפתחות חצרות
ערכנו שולחן והדלקנו נרות
ובטרם יושר מזמור
נחכה לך שתחזור.

מתרפק האזוב על האבן
כתינוק על אימו היחידה
אחותנו הרוח עברה בשדות
והגשם בכף ידה.

בוא בשלום החורשה מזכירה...

כוכבים ישבצו את האופק
הירח ישלים מחסורו
אחותנו תפגוש בטלה האובד
בערגה תלטף צמרו

בוא בשלום החורשה מזכירה
בטרם חלקה אחרונה תזרע
ובטרם יוגף חלון
אנא שוב אלינו בשלום

האור בקצה

יעקב גלעד ויהודה פוליקר

החיים, ילדתי, זה סיפור רציני
לפעמים אני מת מפחד
מהצל של עצמי, מכל מה שסביבי
יש לפעמים רגעים ונדמה
הנה האור בקצה, ופתאום זה חושך

וגם את כמו כולם שאיבדו את דרכם
תחפשי איזה אור בחושך
תתבגרי, תשתני, הזדקני ותראי
יש לפעמים רגעים שנדמה
הנה האור בקצה מפרפר בחושך

כל הנרות שהדלקנו בלילה
לא יגרשו את החושך הקר הזה
כל הרוחות שנשבו כל הלילה
לא יכבו את האור בקצה
לא יכבו את האור שעולה בבוקר

תחפשי תשאלי, וגם את תגלי
התשובה עוד נישאת ברוח
יש כתובות על הקיר בכיכר של העיר
יש לפעמים רגעים שנדמה
הנה האור בקצה מהבהב בחושך

כל הנרות שהדלקנו בלילה
לא יגרשו את החושך הקר הזה
כל הרוחות שנשבו כל הלילה
לא יכבו את האור בקצה
לא יכבו את האור שעולה בבוקר

הימים שעוד נכוננו לנו

עדיית פאנק

הימים שעוד נכוננו לנו
שיהיו נכונים, שיהיו רכונים
שיהיו מעלינו כמו כפות תמרים.

ואנחנו שני המינים,
נברך עליהם,
ובין כפות ידינו
ידריכו קשתם כוכבים רחוקים
להביט בנו מתוך הלילות,
ולא נבוש להיות מוארים בימים, בימים.

הימים שעוד נכוננו לנו...

והאפלה תביא תבונה אל לילותינו
ועין תהיה בנו זבת דמעות רכות של דבש בחלב,
ושבעה מינים, פי שבעה מונים
בבגרותו יבשיל ליבנו.

הימים שעוד נכוננו לנו...

לילה

אֲנַחְנוּ כְּעַת עַל הַצֵּי הָאֶפֶל
שֶׁל הַכּוֹכָב, בְּתִי. וְאוֹלֵי בְּכָל זֹאת
אֶפְשֶׁר לִוְמַר דְּבַר עַל הָעוֹלָם -
הַצֵּי אֶפֶל הַצֵּי מוֹאֵר.
כִּי גַם הָאָדָם, בְּתִי,
כִּי גַם הָאָדָם.

אלי אליהו

הליכה לקיסריה

חנה סנש

אלי, אלי
שלא יגמר לעולם
החול והים,
רשרוש של המים,
ברק השמיים,
תפילת האדם.

החול והים,
רשרוש של המים,
ברק השמיים,
תפילת האדם.

לו יהי

נעמי שמר

עוד יש מפרש לבן באופק
מול ענן שחור כבד
כל שנבקש לו יהי.
ואם בחלונות הערב
אור נרות החג רועד
כל שנבקש לו יהי.

לו יהי, לו יהי
אנא - לו יהי
כל שנבקש לו יהי.

אני מסוחררת כל כך. אלוהים, אתה מעמיד לפניי את חידת
החידות, אני מודה לך על כך ויודעת שיש בי הכוח לעמוד
מולה ולדעת שאין לה פתרון. עלינו להיות מסוגלים לקבל
את חידותיך. אני חושבת שאני זקוקה לשינה של ימים
רבים, כדי לשחרר לגמרי את רוחי. הרופא אמר אתמול שחיי
הנפש שלי אינטנסיביים מדי, שחיי אינם ארציים דיים, שאני
מרחפת כמעט בין שמיים לארץ וגופי אינו עומד בזה. יכול
להיות שהוא צודק. אלוהים, מה שעבר עליי בשנה וחצי!
והחודשיים האחרונים, היו כשלעצמם כמסכת חיים שלמה.
וכל השעות שאמרתי עליהן: השעה האחת הזאת הייתה כמו
חיים שלמים, ואני מוכנה לשלם עליה בחיי. הרבה שעות
כאלה היו לי. ומדוע אסור לי לחיות בשמיים? הרי הם
קיימים, ולמה שלא נחיה בהם? אבל בעצם נכון יותר לומר:
השמיים חיים בתוכנו.

השמיים שבתוכי / אתי הילסום

אם המבשר עומד בדלת
תן מילה טובה בפיו
כל שנבקש לו יהי
אם נפשך למות שואלת
מפריחה ומאסיף
כל שנבקש לו יהי

לו יהי, לו יהי...

מה קול ענות אני שומע
קול שופר וקול תופים
כל שנבקש לו יהי
לו תישמע בתוך כל אלה
גם תפילה אחת מפי
כל שנבקש לו יהי

לו יהי לו יהי.....

בתוך שכונה קטנה מוצלת
בית קט עם גג אדום
כל שנבקש לו יהי.
זה סוף הקיץ סוף הדרך
תן להם לשוב הלום
כל שנבקש לו יהי.

לו יהי, לו יהי...

ואם פתאום יזרח מאופל
על ראשנו אור כוכב
כל שנבקש לו יהי.
אז תן שלוה ותן גם כוח
לכל אלה שנאהב
כל שנבקש לו יהי.

לו יהי, לו יהי...

אני קמה

אני קמה סלעים של שובר גלים
אני קמה דלת חורקת
אני קמה עציץ נפל ממרפסת
אני קמה קלידים שקועים בפסנתר
הלואי שהייתי יודעת
לקום לימון שהרגע נפרס
לקום חלה נאפית בתנור
לקום החיוך שלך
לקום הי, תראו,
התחיל גשם.

ענבר וייס

הביתה

אהוד מנור

עוד שנה חלפה,
עוד שנה טרופה,
עשבים שוטים עלו בשביל ובגן.
רוח נאנח
את התריס פתח
ומכה בקיר הישן,
כמו קורא:

הביתה, הביתה,
באה עת לחזור,
מן ההרים
משדות זרים.
היום דועך ואין סימן.

הביתה, הביתה
טרם רדת אור.
לילות קרים,
לילות מרים,
קרבים עכשיו לכאן.

עד עלות השחר
מתפללת לשלומך,
שבויה באזיקי פחדים
אני שומעת צעדים.

הביתה, הביתה,
כי עוד לא ניתן
כל מה שהובטח לנו מזמן.

השנים חולפות,
השנים קוטפות,
ואנחנו לא מצאנו
עוד מנוחה.

דור הולך ובא,
הלחי רטובה,
ובוכה דמעה מלוחה
כמו קוראת:

שיר בבוקר בבוקר

אמיר גלבע

פתאום קם אדם בבוקר
ומרגיש כי הוא עם ומתחיל ללכת,
ולכל הנפגש בדרכו קורא הוא שלום.

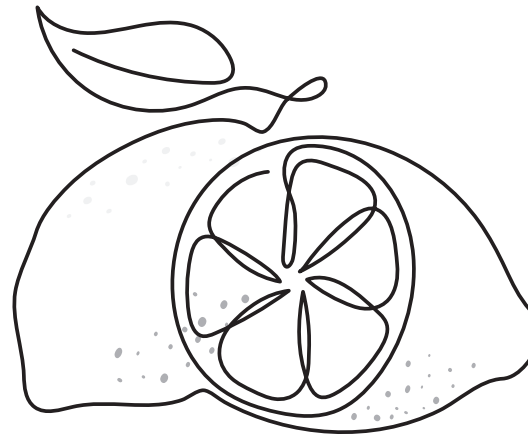
דגנים עולים מול פניו מבין חריצי המדרכת.
וניחוחות לראשו מדיפים עצי אזדרכת.
הטללים רוססים והרים, ריבוא קרניים,
הם יולידו חופת שמש לכלולותיו.

פתאום קם אדם בבוקר
ומרגיש כי הוא עם ומתחיל ללכת,
ולכל הנפגש בדרכו קורא הוא שלום.

והוא צוחק גבורת דורות מן ההרים,
ונכלמות משתחוות המלחמות אפיים,
להוד אלף שנים מפכות במסתרים,
אלף שנים צעירות לפניו
כפלג צונן, כשיר רועים, כענף.

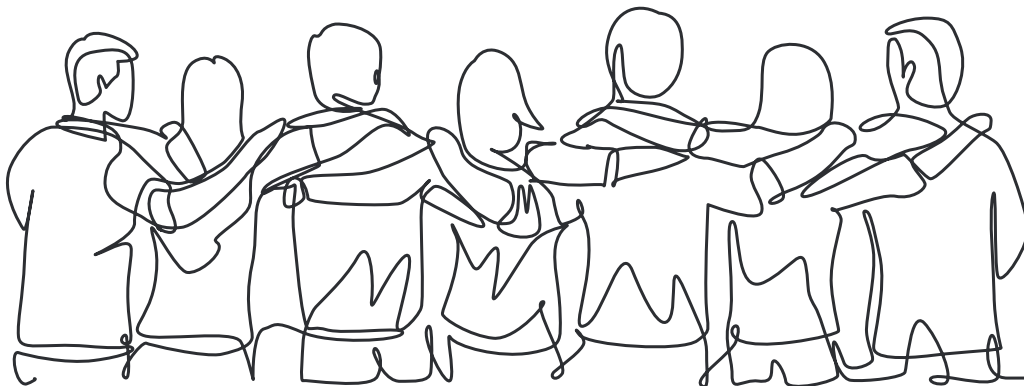
פתאום קם אדם בבוקר
ומרגיש כי הוא עם ומתחיל ללכת,
ורואה כי חזר האביב
והוריק שוב אילן מן השלכת.

פתאום קם אדם בבוקר
ומרגיש כי הוא עם ומתחיל ללכת,
ולכל הנפגש בדרכו קורא הוא שלום.

קרדיטים לקטעי השירה:

יגאל בשן, "שמייים". © כל הזכויות שמורות למחבר ולאקו"ם.
יורם טהלב, "חלקת אלוהים". © כל הזכויות שמורות למחבר ולאקו"ם.
רחל שפירא, "שיר של יום חולין". © כל הזכויות שמורות למחבר ולאקו"ם.
אהוד מנור, "ללכת שבי אחרייך". © כל הזכויות שמורות למחבר ולאקו"ם.
מאיר בנאי, "שער הרחמים". © כל הזכויות שמורות למחבר ולאקו"ם.
אהוד בנאי, "יוצא לאור". © כל הזכויות שמורות למחבר ולאקו"ם.
שי גבסו, "ארים ראשי". © כל הזכויות שמורות למחבר ולאקו"ם.
אהוד מנור, "אין לי ארץ אחרת". © כל הזכויות שמורות למחבר ולאקו"ם.
דליה רביקוביץ, "שובי לביתך". © כל הזכויות שמורות למחבר ולאקו"ם.

קרדיטים לקטעי הקריאה:

אגי משעול, "מוטב". © כל הזכויות שמורות למחבר ולאקו"ם.
צילה זן-בר צור, מתוך: אנאר באלחי' – שירה סופית, 2018. © כל הזכויות שמורות למחברת.
לואיס קרול, תרגום: רנה ליטוין, מתוך: הרפתקאות אליס בארץ הפלאות, 1997. © כל הזכויות שמורות להוצאת הקיבוץ המאוחד / ספרי סימן קריאה.
רבקה מרים, "נח היהודי". © כל הזכויות שמורות למחברת ולאקו"ם.
אלי אליהו, "איגרת אל הילדים", מתוך: איגרת אל הילדים, 2018, הוצאת עם עובד. © כל הזכויות שמורות למחבר ולאקו"ם.
אתי הילסום, תרגום: אירית באומן, שולמית במברגר, מתוך: השמיים שבתוכי, 2022. © כל הזכויות שמורות להוצאת כתר.
ענבר וייס, "אני קמה". © כל הזכויות שמורות למחברת.